

[Ragnhild Andersen.]

har de, når de har personligt arbejde, ret til fradragsbeløbet en gang til, det vil sige det dobbelte fradragsbeløb. Jeg mener, det vil være rigtigt, at enker og enlige kvinder får lov til at have indtægt ved siden af pensionen, så de kommer op på samme fradragsbeløb som invalidepensionisterne. De, der kender lidt til invalidepensionisternes forhold, ved, at de ikke er så overordentlig gunstigt stillet, og det vil efter min mening være rimeligt, at man sidestiller fradragsreglerne her med de regler, der gælder for dem.

Det er også min gruppes opfattelse, at den løbende underholdshjælp, som i trangstillede kan gives til enker og enlige mødre med børn før det 45. år, bør være af samme størrelse som folkepensionen. Det er jo ofte kvinder i en yngre alder, som har flere børn at forsørge, og som derfor har et lige så stort behov; de kan have en stor børneflokk i den alder; det har de færreste, når de er over 50. Det vil derfor være rimeligt at sætte grænsen for maksimalydelsen til dem i hvert fald op på samme beløb som enkepensionen og ikke til de 85 pct., som gælder i dag.

Når man fra så mange sider her taler om, at uddannelseshjælpen ikke benyttes, vil jeg gerne spørge de ærede ordførere, hvordan de forestiller sig, at enker og enlige mødre kan tage den risiko at gå i gang med en uddannelse, når man ved, hvor beskednen den hjælp er, der kan ydes; den ligger 15 pct. under folkepensionens grundbeløb, som i øjeblikket til en enligstillet er 300 kr. i København og tilsvarende mindre i de to andre kommunegrupper; og 15 pct. mindre, det vil i København sige en uddannelseshjælp på 255 kr. om måneden til en enlig moder uden børn; dertil kommer, hvis hun har et barn, et børnetillæg. Det kan dog ikke komme overraskende for de ærede ordførere, at en sådan meget beskednen uddannelseshjælp ikke virker tillokkende; det kan den ikke gøre, og kvinderne gør derfor det, at de selv går ud i erhvervslivet og prøver at klare sig. Når der her tales om den store interesse, man har i at hjælpe kvinderne ud i erhvervslivet, er jeg ganske enig; men dem, vi skal lovgive om, er de kvinder, der af en eller anden grund er ramt, så de ikke kan finde en plads i erhvervs-

livet; vi må sætte ind for at sikre dem en økonomisk betrygget tilværelse.

Min gruppe mener også, at det bør fastsættes i denne lov, at enker og enlige mødre altid uden hensyn til indtægter er berettiget til at få deres faderbidrag udlagt af det offentlige, så længe de er ene om forsørgelsen. Jeg fatter ikke, at noget kvindeligt medlem af dette høje ting vil være med til at opretholde disse indtægtsgrænser, som i virkeligheden siger, at fædrenes synder skal nedarves på børnene. Mødrene bør under alle omstændigheder have ret til dette faderbidrag, når faderen enten ikke vil betale eller måske er død; det offentlige bør sikre, at moderen under alle omstændigheder får dette bidrag til sit barn.

Lad mig her tilføje, at det er en urimelighed at skrive i § 3, stk. 2, 2), at børnetillægget beregnes efter reglerne i lov om offentlig forsorg, kapitel XV. Hvis man nemlig — således som jeg forstår at det tidligere udvalg har været inde på — vil lempe fradragsreglerne, vil denne bestemmelse om indtægtsgrænserne komme til at danne loft, således at enker og enlige mødre med børn bliver ramt. Kvinder uden børn, som ikke får børnetillæg, vil naturligvis ikke blive ramt, men det vil ramme dem med børn; det finder jeg uretfærdigt og urimeligt, og jeg kan vanskeligt tænke mig, at det er et ønske fra de kvindelige folketingsmedlemmer i udvalget, at det skulle være sådan.

Når jeg nævner dette, er det, fordi det er gået sådan med fradragsbestemmelserne i folkeforsikringsloven, der for nylig er blevet forbedret, at de i dag er gunstige for invalidepensionisterne, men de er mest gunstige for invalidepensionister uden børn, idet for invalidepensionister med børn kommer loftet til at virke, netop fordi bestemmelsen er udformet her i henhold til kapitel XV i lov om offentlig forsorg. Indtægtsgrænserne er med andre ord et loft, der sætter fradragsreglerne ud af spillet. Det er en ting, som jeg tror man ikke har været opmærksom på, og jeg er heller ikke selv før på det allseneste blevet gjort opmærksom derpå. Jeg vil håbe, at disse bestemmelser bliver ændret, således at man ikke kan sige, at forsørgere, mennesker med børn, bliver ringere stillet end mennesker uden børn.

Det er, som jeg har sagt, allerede gennem